

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

13 januari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van lokale besturen	1
Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de erkenning van lokale islamitische gemeenschappen	3
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de weigering van medewerking door de schepencolleges van Halle-Vilvoorde bij het organiseren van de Europese verkiezingen van 7 juni 2009	4
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de transparantie inzake het beloningspakket van het topkader van de Vlaamse overheid	7
Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het rapport '(on)Zichtbaar holebi' van de dienst Emancipatiezaken	8

Waarnemend voorzitter: de heer Joris Van Hauthem

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de rechtspositieregeling van lokale besturen

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dit probleem wordt mij gemeld en ik word er in min of meerdere mate ook zelf mee geconfronteerd. Volgens het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatsstelsel van het gemeente- en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en de ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt het statuut van het gemeentepersoneel aangepast. Dit ontketende heel wat debatten in de gemeenten. De uitwerking moest worden afgerond voor 31 december 2008, dat lukte niet overal.

De gemeenten krijgen voor de meeste aspecten een vork aangereikt met minima en maxima waarbinnen zij kunnen beslissen. Dat is gebonden aan een lokaal overleg met onder meer de syndicaal afgevaardigden.

Waarom hebt u de lat zo laag gelegd? De vergoeding voor de nachtprestaties zal maximum 125 percent van het normale uurloon bedragen. Veel mensen die onder deze regel vallen, werken in een laag niveau: D of E. Ze worden in culturele of sportcentra ingezet als zaalwachter of cafetaria-uitbater. Ze moeten wel degelijk en op regelmatige basis na 22 uur werken. Vroeger mochten de gemeenten zelf beslissen welke hogere vergoeding ze daarvoor gaven als compensatie. Volgens het besluit van de Vlaamse Regering kan dat niet langer en is het maximum 125 percent.

Er bestaat wel nog een 'verstoringstoelage'. Dat is een premie die het personeelslid kan krijgen als hij onverwacht wordt opgeroepen voor dringend werk. Ze geldt dus niet voor personeelsleden in culturele of sportcentra die in een vast stramien werken. De verstoringstoelage bedraagt minimaal twee keer en maximaal vier keer het uurloon.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de problemen waar gemeenten mee kampen omdat ze de lat veel lager moeten leggen?

Wat was de motivering voor de invoering van deze regel? Er moet toch een geldige reden zijn voor het maximum van 125 percent? Hebt u zicht op de problemen? Leggen de

mensen zich neer bij de nieuwe regeling? Ik werd in elk geval gecontacteerd, u misschien ook.

Is de verstoringstoelage een uitweg voor deze personeelsleden?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Het is een beetje vreemd, mijnheer Van Dijck, dat u mij deze vraag om uitleg stelt. In heel deze zaak ben ik slechts notaris. Er is een paritair overleg van vakbonden en werkgevers. Daar heeft de VVSG, die de gemeenten vertegenwoordigt, de keuze verdedigd om niet boven de 125 percent te gaan. De andere onderhandelaars hebben zich daarmee akkoord verklaard. U moet zich dat voorstellen zoals een syndicaal overleg in de bedrijfswereld dat een cao voorbereidt. Dit is een soort interprofessioneel akkoord maar dan één voor de lokale besturen.

Naast uw vraag om uitleg heeft ook een schriftelijke vraag van mevrouw De Wachter mijn aandacht gevestigd op de toelage voor nachtprestaties zoals geregeld in artikel 139 van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007. Recent heb ik van het gemeentebestuur van Evergem ook een vraag ontvangen over deze problematiek.

Als antwoord op uw vraag wens ik vooreerst graag toelichting te geven bij de wijze waarop regelingen, zoals die inzake de vergoeding voor nachtprestaties, tot stand komen. Dat gebeurt immers niet eenzijdig door de Vlaamse Regering. We moeten respect hebben voor dat sociaal en syndicaal overleg, maar ik weet dat uw vraag niet negatief bedoeld is. De VVSG praat met de drie vakbonden, en de overheid zit erbij als bemiddelaar, maar vooral als notaris.

Zo'n besluit komt tot stand na overleg met de vertegenwoordigers van de werkgevers en de werknemers in het daartoe bevoegde Comité C1. Ook het besluit van de Vlaamse Regering van 7 december 2007 houdende de minimale voorwaarden voor de personeelsformatie, de rechtspositieregeling en het mandaatsstelsel van het gemeente- en het provinciepersoneel en houdende enkele bepalingen betreffende de rechtspositie van de secretaris en ontvanger van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, is resultaat van dat overleg. Deze wijze van overleg en betrokkenheid van werkgevers en werknemers gebeurt in uitvoering van een samenwerkingsovereenkomst tussen de Vlaamse Regering, de vertegenwoordigers van de lokale en de provinciale besturen en de representatieve vakbonden.

Dat betekent in concreto dat de regeling zoals ze thans is opgenomen in artikel 139, het resultaat is van uitvoerige onderhandelingen met de werkgevers, vertegenwoordigd door de VVSG en de VVP en de werknemers, vertegenwoordigd door de drie representatieve vakbonden, namelijk ACV-Openbare Diensten, ACOD en VSOA. Het resultaat van deze onderhandelingen is een compromis waarbij zo veel als mogelijk rekening werd gehouden met de desiderata van alle partijen, werkgevers, werknemers en de Vlaamse Regering, die zich inhoudelijk eerder terughoudend opstelt bij de besprekingen. Wij komen tussenbeide als een partij ermee dreigt weg te lopen of het overleg opzegt: dan proberen wij de partijen weer bijeen te brengen.

Ik heb daar een tijd geleden al vragen over gekregen. Op zeker ogenblik hebben die onderhandelingen in het slop gezeten. Wij moeten dan trachten de partijen weer rond de tafel te brengen. Maar het zijn natuurlijk de werkgevers, VVSG en VVP, en de werknemers, ACV-Openbare Diensten, ACOD en VSOA, die dan moeten proberen tot sluitende afspraken te komen.

Artikel 139 van het besluit van de Vlaamse Regering bevat een dwingende bepaling waar de besturen niet van kunnen afwijken. Ook dat maakt deel uit van het compromis.

Uw laatste vraag gaat over de verstoringstoelage. Die is geregeld in artikel 142 van het besluit van de Vlaamse Regering inzake de rechtspositieregeling. Zij is bedoeld voor personeelsleden die, bij uitzondering, buiten hun dienstverplichtingen opgeroepen worden voor een onvoorzien dringend werk. Een voorbeeld hiervan is het oproepen van de technische dienst voor het strooien van zout bij onverwacht vriesweer. Op een zeker ogenblik wordt dat een bijna continue dienstregeling. U, als burgemeester, weet dat net zo goed als ik. Een ander voorbeeld, vanuit mijn eigen ervaring toen ik op lokaal vlak verantwoordelijkheid droeg: bij een zeer zwaar accident komen de politiediensten voor de vaststellingen, eventueel komt ook de brandweer om slachtoffers te bevrijden, en dan worden er vaak ook medewerkers van de technische dienst opgevorderd om met dranghekkens en verlichting de gevaarlijke plekken die tengevolge van het ongeval in het wegdek zijn ontstaan, af te sluiten en te signaleren. Het gaat om het geven van een extra vergoeding aan de mensen die men daarvoor convoceert. Het gaat dus over werk op onregelmatige tijdstippen en niet om een onverwachte verstoring van de vrije tijd. Werk in een cafetaria volgens een vooraf gekend uurrooster waarbij de werktijd eindigt na 22 uur, kan onmogelijk worden gelijkgesteld met een onvoorziene oproeping.

Je hebt hier een stramien waarbij werknemers en werkgevers met elkaar akkoorden hebben afgesloten. De

VVSG was hier vragende partij om niet boven de 125 percent te gaan.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de minister, het is dat punt waarmee ik een probleem heb. We weten allemaal hoe het werkt. U hebt op nationaal vlak het akkoord geacteerd, en dan mogen wij lokaal dat overleg nog eens overdoen. Het is belangrijk dat u benadrukt dat de vork waarover ik het in mijn vraagstelling heb, een resultante is van een overleg dat niet door u is opgelegd maar dat inderdaad door de representatieve organisaties van zowel werkgevers als werknemers afgesproken is.

Ik maak een algemene opmerking – in hoeverre heeft men het recht om vorken af te spreken? – terwijl ik, samen met anderen, op het lokale niveau met zeer specifieke elementen te maken krijg. Ik dacht dat in het overleg, dat achter de rug is, en op basis van het nieuwe personeelsstatuut, dat nu tot stand is gekomen, er maar een protocol van akkoord was van één vakorganisatie.

Minister Marino Keulen: ACV-Openbare Diensten, de grootste, heeft dat ondertekend.

De heer Kris Van Dijk: Twee hebben het dus niet gedaan. Je kunt dus niet zeggen dat het een resultante is. Op een bepaald ogenblik, mijnheer de minister, hebt u geacteerd, hebt u namens de Vlaamse Regering een besluit gemaakt. Ik ben het ermee eens dat het een resultante is van een onderhandeling, maar u hebt een daad gesteld die aanleiding heeft gegeven tot een document dat bindende bepalingen oplegt aan de lokale besturen. Dit document is niet voor iedereen voldragen.

Minister Marino Keulen: Het is zoals de heer Guido Decoster, die dit nu al heel lang volgt, zegt: als een van de partners tekent, heb je een akkoord.

De heer Kris Van Dijk: Je kunt niet zeggen dat het voor iedereen een voldragen akkoord is.

Minister Marino Keulen: ACOD heeft al een eeuwigheid geen akkoorden meer getekend.

De heer Kris Van Dijk: Het is goed dat dit duidelijk wordt gesteld. Als je lokaal onderhandelingen voert, wordt er altijd gezegd dat iets niet mag 'van Brussel'. U hebt nu in uw antwoord duidelijk gesteld wie wij onder 'Brussel' moeten verstaan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Kurt De Loor treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Wim Van Dijck tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de erkenning van lokale islamitische gemeenschappen

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Tot nog toe werden zeven lokale islamitische gemeenschappen erkend. Dat moet deze gemeenschappen uitzicht bieden op financiële ondersteuning, dat wil zeggen bijpassing van eventuele financiële tekorten door de provinciale overheden, en op de bezoldiging van hun imams door de federale overheid. Voorwaarde tot die subsidiëring is wel dat de lokale islamitische gemeenschappen, net als alle andere erkende erediensden, in orde zijn met hun plaatselijke bestuur, hun comité en hun financiële administratie.

In antwoord op een vraag van de heer De Meyer in oktober jongstleden liet de minister al verstaan dat de later erkende religieuze gemeenschappen nog niet in orde waren, en dat zulks ook moeilijk kon worden verwacht. Ik neem aan dat hij daarmee de erkende moskeeën bedoelde.

In een persartikel van een overigens niet bijster goed geïnformeerde journalist in Het Laatste Nieuws van 9 december 2008 wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat de zeven erkende moskeeën administratief nog niet in orde zijn, ook al werden voor hen al twee infosessies georganiseerd.

Is de procedure administratief misschien te zwaar? Of zijn de moskeeën dan toch niet echt geïnteresseerd in de subsidiëring die hun boven het hoofd hangt?

Welke moskeeën zijn in orde met de samenstelling van een plaatselijk bestuur, hun comité, waarvan de verkiezing in principe moet plaatsvinden in april?

Welke moskeeën zijn in orde met hun begroting 2009 en hun meerjarenplanning? Daarbij maak ik in de marge de opmerking dat er weliswaar in een procedure is voorzien voor lokale besturen die niet in orde zijn. Dan kan in principe een centraal bestuur in de plaats treden. Maar dat is wel een probleem bij de islamitische geloofsgemeenschappen omdat daar geen centrale besturen zijn, neem ik aan.

Zijn alle erkende moskeeën in orde wat betreft de notulering van hun besluiten en het inzenden ervan naar de administratie?

Hoewel nog in geen enkele provincie vier of meer gemeenschappen erkend zijn, zoals in het decreet voorgeschreven, was er wel al sprake van de oprichting van centrale besturen. Zijn er stappen gezet om in enige provincie een dergelijk centraal bestuur op te zetten?

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

De heer Ward Kennes: Mijnheer de minister, naar aanleiding van deze vraag wil ik u vragen of er nog andere hangende dossiers zijn in verband met de erkenning. Zeven was een eerste stap. Maar er zijn in ons land natuurlijk meer dan zeven lokale islamitische gemeenschappen. Wat is de timing voor de erkenning van die andere dossiers?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Kennes, op dit ogenblik zijn zeventien nieuwe dossiers geopend. Die procedure loopt. Wij moeten trachten te landen in april 2009. Als de goden ons gunstig gezind zijn, lijkt dit mij een haalbare datum om de beslissing over al dan niet erkennen te nemen.

Zoals reeds gezegd, heb ik tot nu toe zeven lokale islamitische geloofsgemeenschappen erkend. Bij besluiten van 22 december 2007 heb ik twee moskeeverenigingen in de stad Antwerpen erkend, een vereniging in Vlaams-Brabant, meer bepaald in Diest, een vereniging in Limburg, met name in Heusden-Zolder, een vereniging in Oost-Vlaanderen, meer bepaald in Ledeberg, en een vereniging in West-Vlaanderen, meer bepaald in Desselgem. Bij besluit van 27 mei 2008 heb ik nog een zevende moskee erkend, met name de Badr-moskee in Hasselt.

Ten gevolge van deze erkenningen zijn de moskeeën publiekrechtelijke rechtspersonen met een aantal rechten en verplichtingen geworden. Ze hebben de mogelijkheid het provinciebestuur om een tussenkomst in hun financiële tekorten te vragen. De federale overheid kan een officiële imam aanstellen. De federale overheid moet die imam betalen en de provincie moet in een woning voorzien of de kosten van zijn huisvesting dekken. De analogie met de katholieken op het niveau van de gemeenten is volledig.

Deze erkenningen brengen echter ook een aantal verplichtingen met zich mee. Zo moet een comité van vijf personen worden samengesteld. Dit comité moet, samen met de eerste imam of zijn vervanger, de lokale geloofsgemeenschap besturen. Het provinciebestuur en de moslimexecutieve moeten op de hoogte worden gesteld van de verkiezing en de samenstelling van dit comité.

Een bevraging van de provinciale overheden leert ons dat slechts vier erkende geloofsgemeenschappen aan deze verplichting hebben voldaan. Aangezien dit blijkbaar niet duidelijk was, betreft het hier een belangrijk punt. Het gaat hier om Selimiye Camii in Heusden-Zolder, om de Antwerp Islamic Association – de Pakistaanse moskee van Antwerpen –, om de geloofsgemeenschap Mehmet Akif in Antwerpen en om de geloofsgemeenschap Assounah in Desselgem. Over de

geloofsgemeenschappen in Diest, Ledeberg en Hasselt hebben de betrokken provinciebesturen nog geen informatie ontvangen.

Andere uit de erkenning voortvloeiende verplichtingen zijn financieel van aard. Zo moet het verkozen comité jaarlijks bij de provinciale overheid een begroting en een meerjarenplan indienen. Aan deze verplichting heeft tot op heden blijkbaar nog geen enkele geloofsgemeenschap voldaan. Het Agentschap voor Binnenlands Bestuur heeft nochtans een aantal specifieke vormingssessies aan de vertegenwoordigers van de geloofsgemeenschappen gegeven.

De keerzijde is dan ook dat geen enkele lokale islamitische geloofsgemeenschap momenteel een provinciale financiële ondersteuning ontvangt. We hebben hier nog geen geld voor op tafel gelegd. Blijkbaar opteren de verschillende moskeeverenigingen vooral voor de erkenning zelf. Die levert hen een officiële status op. Ze realiseren zich blijkbaar nog onvoldoende welke juridische consequenties deze verplichtingen hebben. Het is de logica zelf dat ze na een erkenning ook de hieraan verbonden verplichtingen naleven. Ik zal dan ook eerst-daags het initiatief nemen hen hier door middel van een brief aan te herinneren. In eerste instantie schrijf ik hen aan. Daarnaast heb ik in de loop van het kerstreces met het College van Gouverneurs gesproken. Zij kunnen ten aanzien van de individuele moskeebesturen een begeleidende rol vervullen. De gouverneurs kunnen de provinciale integratiediensten bij dit overleg betrekken en de begeleiding lokaal organiseren. Het moet steeds ons doel zijn dat alle erkende islamitische geloofsgemeenschappen met de uit de regelgeving voortvloeiende verplichtingen in orde zijn.

Ik heb geen weet van stappen die zouden zijn gezet om centrale besturen op te richten. Dat lijkt me decretaal trouwens niet mogelijk. De heer Van Dijck heeft zelf vermeld dat een centraal bestuur enkel kan worden opgericht indien er binnen een provincie minstens vier erkende geloofsgemeenschappen zijn. Dat is tot op heden niet het geval.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Wim Van Dijck: Ik dank de minister voor zijn uitgebreid antwoord, dat op een aantal vlakken, zoals de verkiezingen van het bestuur en de verplichting met betrekking tot begrotingen en meerjarenplanningen, toch enige duidelijkheid heeft geschapen.

De minister heeft een aantal initiatieven genomen om de geloofsgemeenschappen aan te porren aan hun verplichtingen te voldoen. Ik ben geen doemdenker. Ik vraag me evenwel af wat er zal gebeuren indien ze hiermee zouden blijven talmen en indien tegen de zomer of tegen het einde van volgend jaar nog steeds niet voldoende stappen zijn gezet. Wat gebeurt er dan? Er kan immers geen centraal bestuur in de plaats treden. Bij de kerkbesturen

die in gebreke blijven, kan het centraal bestuur in de plaats treden en zelf de meerjarenplanning opstellen. Aangezien er geen centrale besturen zijn, kan dat hier niet. Wat zal er gebeuren indien ze in gebreke blijven?

Minister Marino Keulen: Ik wil er, met alle respect, op wijzen dat ik eigenlijk niet op hypothesen hoeft in te gaan. We hebben een volgende stap gezet. We hebben de gouverneurs gemobiliseerd. Ik zal zelf een brief schrijven. De gouverneurs zullen, samen met de provinciale integratiediensten, trachten hier wat beweging in te krijgen.

Vanuit een bepaalde hoek is steeds gezegd dat we ons geld zouden kwijt zijn en dat ze enkel op ons geld uit zijn. Eigenlijk hebben ze gedurende jaren hun plan getrokken. Ze zijn daar eigenlijk niet mee bezig. We moeten mensen die al gedurende 30 of 40 jaar hun plan trekken, duidelijk maken dat ze nu aan een aantal verplichtingen moeten voldoen. We zullen proberen dit op een correcte en ordentelijke wijze te laten verlopen. Voor 2008 hebben de lokale geloofsgemeenschappen niets gevraagd. Ze zullen ook niets krijgen. Dat is duidelijk. We zullen niet retroactief optreden. We zullen een en ander duidelijk maken. We hebben al vormingssessies georganiseerd. De gouverneurs en de provinciale integratiediensten, die met deze mensen vertrouwd zijn, zullen proberen met betrekking tot formele, administratieve aangelegenheden schot in de zaak te krijgen. We kunnen hen best hun gang laten gaan en zien wat er gebeurt.

Ten tijde van de erkenningen heb ik het verwijt gekregen dat een hoop Vlaams belastinggeld in de richting van de moskeeën zou vloeien. Tot op heden vragen die mensen zelfs helemaal niets. De heer Van Dijck weet zelf wat hij hierover heeft verklaard.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de weigering van medewerking door de schepencolleges van Halle-Vilvoorde bij het organiseren van de Europese verkiezingen van 7 juni 2009

De voorzitter: De heer Demesmaecker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaecker: Mijnheer de voorzitter, het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde was even uit de spotlights verdwenen. Naar aanleiding van het nieuwe belangenconflict is het nu weer in de media verschenen. Het is, in de aanloop naar de Europese verkiezingen, duidelijk dat de kieskring niet tijdig zal worden gesplitst. Daarover gaat deze vraag om uitleg.

De Europese verkiezingen naderen met rasse schreden. We zien de eerste voorstellen van resolutie op de agenda's van gemeenteraden opduiken. Die voorstellen van resolutie getuigen van ongenoegen over het feit dat een meermaals gedane politieke belofte niet hard wordt gemaakt. De indieners vragen hun gemeentebestuur de organisatie van de Europese verkiezingen te boycotten door de lijsten met de stemgerechtigden niet op te stellen.

Ik ga even terug naar de vorige Europese verkiezingen, in 2004. Toen is een soortgelijke, maar misschien iets minder uitgesproken, boycotactie gevoerd. Op 21 april 2004 heeft het Vlaams Parlement in dit verband een resolutie goedgekeurd. In die resolutie wordt de Vlaamse Regering uitdrukkelijk gevraagd geen sancties te treffen tegen de gemeentebesturen die op een of andere manier weigerden aan de organisatie van de verkiezingen van het Europees Parlement mee te werken.

Toenmalig minister van Binnenlandse Aangelegenheden Van Grembergen heeft daarover in januari 2004 in De Standaard het volgende verklaard: "Hun eis is gerechtigd. Eerder al keurde het Vlaams Parlement een resolutie goed die de splitsing vraagt en de minister roept de gemeenten op gelijkaardige moties en resoluties op te stellen. Ik ben ervan overtuigd dat alleen een gezamenlijke actie van de Vlaamse Regering, het Vlaams Parlement en alle Vlaamse gemeentebesturen genoeg politieke druk kan ontwikkelen om de federale overheid te dwingen om voor deze problematiek eindelijk een oplossing te zoeken." Dat is ondertussen vijf jaar geleden. De heer Van Grembergen heeft toen ook verklaard dat hij niet zou optreden tegen de gemeentebesturen die de Europese verkiezingen zouden boycotten.

Ik ga ook even terug naar de federale verkiezingen van 10 juni 2007. Heel wat gemeentebesturen uit Halle-Vilvoorde hebben toen besloten geen medewerking aan deze verkiezingen te verlenen. Mijnheer de minister, we hebben u daarover op 17 april 2007 in deze commissie een aantal vragen gesteld. U antwoordde toen het volgende: "Dus geen sancties voor de burgemeesters. Ten eerste omdat de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde gevraagd wordt door elke rechtgeaarde Vlaming. Ten tweede omdat er een duidelijk arrest is van het Arbitragehof. Ook in de resolutie-Van Rompuy – goedgekeurd met een op één stem na volstreekte meerderheid – is dezelfde oproep aanwezig. Er werd aan de Vlaamse Regering gevraagd om niet op te treden tegen de Vlaamse colleges van burgemeester en schepenen voor hun acties. Als het parlement zegt om dat niet te doen, is het voor mij nog een reden te meer om zeker niet te sanctioneren of op te treden tegen die mensen."

En u gaat verder: "De Vlaamse Regering heeft daarover een duidelijk standpunt ingenomen en die visie blijft ongewijzigd. Ik verwijz in dat verband naar de verklaring die de minister-president op 18 mei 2005 namens de

Vlaamse Regering heeft afgelegd. De Vlaamse Regering ondersteunt de conclusies van de resolutie van het Vlaams Parlement van 21 april 2004 met betrekking tot de organisatie van de kiesverrichtingen in het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. De teksten, zowel van de resolutie van het Vlaams Parlement als van de regeerverklaring, lijken me erg duidelijk."

Er zijn weer Europese verkiezingen op komst en dus ook boycotacties. Mijnheer de minister, blijft u onverkort achter uw standpunt staan dat u innam naar aanleiding van de vorige boycotacties van de Vlaamse gemeentebesturen uit Halle-Vilvoorde? Blijft de Vlaamse Regering achter dit punt in de aanvullende regeerverklaring staan? Zult u dus ook nu geen sancties treffen?

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Ik sluit me graag aan bij de heer Demesmaeker. Er doet inderdaad een voorstel van resolutie de ronde. Het is vertrokken in mijn gemeente Lennik, op initiatief van burgemeester De Waele. Hij zal ook de mogelijkheden nagaan.

De algemene vraag blijft gelden, mijnheer de minister. Als enkele gemeenten de komende Europese verkiezingen – die zij terecht ongrondwettelijk noemen – administratief boycotten, zult u dan optreden of niet? In 2007 hebt u geen sancties willen nemen, al was er ook toen discussie over de al dan niet grondwettelijkheid van die verkiezingen. Het toenmalige Arbitragehof, nu Grondwettelijk Hof, oordeelde dat men nog één keer verkiezingen kon organiseren volgens de oude spelregels. Daarop volgde een lange politiek-juridische discussie over de datum waarop dat advies zou ingaan. Vielen de federale verkiezingen van 2007 onder de oude of onder de nieuwe regels? Volgens grondwet-specialisten vielen de verkiezingen van juni 2007 nog binnen het kader van het oordeel van het Grondwettelijk Hof. Ondanks dat feit heeft de Vlaamse Regering toen beslist om niet op te treden tegen de gemeentebesturen die bepaalde administratieve handelingen voor de organisatie van die verkiezingen niet stelden.

Mijnheer de minister, we zitten met samenvallende verkiezingen: Vlaamse en Europese. We vragen ons samen met de gemeenten af welke administratieve handelingen zij moeten stellen. Moeten er aparte kiezerslijsten komen voor de Vlaamse en voor de Europese verkiezingen? Dat speelt toch een rol. Of is dat dezelfde drager? Hoe zit het met de kiesbrieven? Worden er voor elke verkiezing apart kiesbrieven opgesteld? Krijgt elke burger één of twee kiesbrieven? Dat is belangrijk voor de gemeenten die een administratieve boycot overwegen. Als ze de brieven willen opstellen voor de Vlaamse maar niet voor de Europese verkiezingen, dan hebben we daar misschien een probleem. Dus, hebt u al zicht op de administratieve handelingen die slechts één

keer moeten gebeuren voor de beide verkiezingen? Zijn er ook administratieve handelingen die twee keer moeten gebeuren?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Demesmaeker, u hebt in uw vraag het antwoord al gegeven: geen sancties. Ik heb een parlementaire reflex en ik blijf erbij dat vragen altijd kansen zijn voor een minister. Aan de andere kant moet het duidelijk zijn dat de organisatie van de verkiezingen van 7 juni 2009 een federale verantwoordelijkheid is. De federale minister van Binnenlandse Zaken is verantwoordelijk voor de organisatie van de verkiezingen voor het Vlaams Parlement en voor het Europees Parlement. Vlaanderen is verantwoordelijk – ik als minister van Binnenlands Bestuur – voor de organisatie van de verkiezingen voor provincie en gemeente. De federale overheid is dat voor de verkiezingen van de gewestparlementen, wat de buitenwereld nog altijd een vreemde zaak vindt, en ik ook. Het is wel zo. De federale overheid is ook verantwoordelijk voor de verkiezingen voor Europa, Kamer en Senaat.

U moet minister De Padt ondervragen. U kunt dat gemakkelijk als gemeenschapssenator, mijnheer Van Hauthem. De gemeenten werken niet alleen voor mij maar ook voor de federale overheid en de federale minister van Binnenlandse Zaken. De OCMW's doen bijvoorbeeld nog veel voor de federale minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid. Wie vertrouwd is met de gemeenten weet dat. Ik speel enkel een rol als tuchthoudende overheid. Als mijn optreden ooit nodig zou zijn, dan zal dat sowieso na de feiten zijn.

Mijnheer Demesmaeker, u verwijst naar de resolutie die het Vlaams Parlement op 21 april 2004, in de aanloop naar de verkiezingen van 2004 voor het Europees Parlement, aangenomen heeft met betrekking tot de organisatie van de kiesverrichtingen in het arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. De Vlaamse Regering heeft ter zake een duidelijk standpunt ingenomen: op 18 mei 2005 heeft de minister-president in een aanvullende regeringsverklaring namens de Vlaamse Regering verklaard dat de Vlaamse Regering de conclusies van de resolutie van het Vlaams Parlement van 21 april 2004 ondersteunt. Dat standpunt is ongewijzigd gebleven. Ik blijf bijgevolg ook op het standpunt dat ik op 17 april 2007 in deze commissie heb ingenomen in mijn antwoord op vragen van de heren Van Hauthem en Van Rompuy naar aanleiding van de verkiezingen voor de Kamer en de Senaat van 10 juni 2007. De situatie is in vergelijking met toen niet veranderd, zodat er ook geen reden is om vandaag een andere houding aan te nemen.

Dit zeg ik meer voor de buitenwacht, en we moeten dat samen blijven verdedigen: er is geen sprake van twee maten en twee gewichten. Ik krijg het altijd voor mijn voeten

geworpen in bepaalde media: ik zou streng zijn voor drie Franstalige en soepel voor veertien Vlaamse burgemeesters. Ik beweer niet dat men dat hier gelooft, maar de buitenwereld heeft dat idee. Dat is niet alleen voor mij vervelend. Men denkt bijna dat het Vlaams Parlement aan politiek correct denken doet. Men denkt dat wij de regels zuiver toepassen als het over die drie Franstalige burgemeesters gaat en dat we soepel zijn voor die veertien Vlaamse. Niets, niets, niets is minder waar!

Er zijn toch wel degelijk een aantal belangrijke verschillen tussen de zaak van de Franstalige kandidaat-burgemeesters en die van de Vlaamse burgemeesters. Ten eerste, in de rechtvaardiging die de burgemeesters gebruiken zit een belangrijk verschil. De Vlaamse burgemeesters verwijzen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof dat zegt dat de huidige verdeling in kieskringen strijdig is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en dus aangepast moet worden. Het Grondwettelijk Hof heeft bepaald dat de wetgever het kiessysteem moest aanpassen voor 17 juni 2007. De federale wetgevende en uitvoerende macht zijn tot nog toe in gebreke gebleven om dat arrest van het Grondwettelijk Hof uit te voeren.

Ten tweede, de Franstalige kandidaat-burgemeesters weigerden in 2006 en 2007 de omzendbrieven-Peeters en -Martens toe te passen. De wettelijkheid van deze omzendbrieven van de Vlaamse Regering werd nochtans door de hoogste administratieve rechter, de Raad van State, bevestigd in zijn arresten van 23 december 2004. Dat werd nog eens herhaald in het recente arrest van de Raad van State van 19 juni 2008, dat een beetje tussen de plooiën viel, maar wel van belang is. In dat laatste arrest bevestigde de Raad van State uitdrukkelijk dat de omzendbrieven ook toegepast moeten worden bij federale verkiezingen.

Conclusie: De Vlaamse burgemeesters vragen wat voor de hand ligt. Zij eisen de uitvoering van een arrest van het Grondwettelijk Hof. De Franstalige kandidaat-burgemeesters daarentegen gaan moedwillig in tegen twee arresten van de Raad van State. Eigenlijk verwerpen zij het feit dat hun gemeenten in Vlaanderen liggen, dat bijgevolg het Vlaamse toezicht van toepassing is en dat bijgevolg een Nederlandstalige kamer zich over hun zaak kan uitspreken. Ik wil er nog op wijzen dat de afgewezen burgemeesters tegen hun niet-benoeming nooit beroep hebben aangetekend bij de Raad van State.

In de gevolgen voor het verloop van de verkiezingen zit ook een belangrijk verschil. Op het terrein heeft de actie van de Franstalige burgemeesters ertoe geleid dat voor de kiezer de procedure niet verliep volgens de vigerende taalwetgeving. Veel kiezers hebben twee oproepingsbrieven gekregen, sommigen zelfs drie. Voor veel mensen kwamen die oproepingen ook later dan gepland. Dat was niet het geval bij de acties van de Vlaamse burgemeesters. Die hebben alles wat ze deden gedaan in nauw overleg

met de gouverneur van Vlaams-Brabant, De Witte, en de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken, Dewael. Daardoor is in de procedure naar buiten uit niets fout gegaan. Conclusie: de hogere overheid is door de Vlaamse burgemeesters nooit verrast. De drie Franstalige burgemeesters hebben de zaken moedwillig doen fout lopen.

Bovendien is de timing niet gelijklopend, en dat is nog een belangrijk verschilpunt. De Vlaamse burgemeesters waren reeds benoemd als burgemeester op het moment dat zij hun actie voerden in 2007. Dit was dan ook geen element in hun benoemingsdossier. De Franstalige kandidaat-burgemeesters hebben reeds actie gevoerd naar aanleiding van de gemeenteraadsverkiezingen van 2006. Daardoor werd die actie wel een element in het benoemingsdossier.

Ik herhaal: de organisatie van de verkiezingen van 2009, zowel de Europese als de regionale, is een bevoegdheid van de federale overheid. Het zal aan minister De Padt en gouverneur De Witte van Vlaams-Brabant zijn om te zorgen dat die correct verlopen. Ik neem aan dat de provinciegouverneur opnieuw in dialoog zal gaan met de Vlaamse burgemeesters, teneinde pragmatische oplossingen te vinden. Het lijkt me niet wijs vooraf op te treden op basis van eventuele straffe verklaringen van een of andere burgemeester. Ik denk dat ik heel duidelijk geweest ben.

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, goed dat u die verschillen tussen die drie Franstalige en veertien Vlaamse burgemeesters nog eens uit de doeken doet. Ik sluit me daar uiteraard voor 100 percent en meer bij aan.

Ik heb een duidelijk antwoord gekregen. Ik dank u daarvoor. Ik wens u daar ook proficiat mee, ik heb daar geen moeite mee.

Ik vond de vragen van de heer Van Hauthem heel pertinent. Ik heb begrepen dat we daarvoor naar het federale niveau moeten, wat we ongetwijfeld zullen doen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, het zou er nog aan mankeren dat u nu een ander standpunt zou innemen dan in 2007, maar goed, u bent duidelijk en dat is belangrijk.

Wij zullen ons uiteraard tot het federale niveau wenden om na te gaan in hoeverre burgemeesters administratieve boycotacties kunnen ondernemen ten aanzien van de Europese verkiezingen zonder daarmee de verkiezingen voor het Vlaams Parlement in het gedrang te brengen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de transparantie inzake het beloningspakket van het topkader van de Vlaamse overheid

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de minister-president, de vorige minister van Bestuurszaken lanceerde begin mei 2008 een nieuwe website die een overzicht geeft van alle loon- en arbeidsvoorwaarden bij de Vlaamse overheid. Het doel van de webstek was het creëren van maximale loontransparantie. Iedereen moest inzage krijgen in de arbeidsvoorwaarden die de Vlaamse overheid aanbiedt, en zelfs kunnen berekenen hoeveel zij of hij kan verdienen bij de Vlaamse overheid.

Een van de rubrieken op de webstek gaf een overzicht van het beloningspakket van het topkader van de Vlaamse overheid. Men vond er per functie het basisjaarsalaris, de functiegroep en -klasse, de mandaattoelage, de berekening van het vakantiegeld en de eindejaarstoelage. Op en top transparantie dus. Men kwam er bovendien ook te weten of de functiehouders in kwestie over een dienstwagen beschikt of niet.

Wanneer ik vandaag naar de webstek surf, zie ik dat het beloningspakket van het top- en middenkader enkel nog in zeer algemene termen verwoord is. Er is serieus aan gewerkt. Een concreet overzicht per functie vind ik er niet meer terug.

Mijnheer de minister-president, waarom is het overzicht per functie van het beloningspakket van het topkader van de Vlaamse overheid niet meer te raadplegen op de website?

Wanneer en door wie is beslist om deze aanpassing door te voeren?

Hoe past deze beslissing in het beleid van de Vlaamse overheid inzake het creëren van maximale transparantie ter zake ten aanzien van de Vlamingen?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van Dijck, eind februari 2008 werd de website www.vlaanderen.be/arbeidsvoorwaarden gelanceerd met als doel het beloningsbeleid bij de Vlaamse overheid duidelijk en toegankelijk te communiceren in het bijzonder naar de externe arbeidsmarkt, en transparantie te brengen in het arbeidsvoorwaardenpakket van

het topkader in het kader van deugdelijk bestuur. De website kende en kent heel wat succes, met meer dan 100.000 verschillende bezoekers, en kreeg positieve commentaren in de vakpers.

Het parapedaardje van de website is een salarissimulator die het voor iedereen mogelijk maakt om via een aantal parameters een nauwkeurige berekening te maken van het nettomaandsalaris, het nettovakantiegeld, de netto-eindejaarstoelage en de nettomandaattoelage. Omdat we vaststelden dat de informatie rond de arbeidsvoorwaarden van het topkader zoals die eerder werd aangeboden niet gebruiksvriendelijk was en daardoor minder transparant, heb ik op voorstel van mijn administratie de aanpak laten wijzigen. De initiële aanpak was gebaseerd op een jaarlijkse vragenlijst naar een zeventigtal entiteiten binnen de Vlaamse overheid, waarna analoge informatie per functie en per entiteit verspreid werd over evenveel webpagina's. Om deze interne administratieve last te verminderen en om de transparantie van de aangeboden webinformatie te verhogen, en niet om een andere reden, werd ervoor geopteerd om de informatie betreffende de functies uit de doelgroep te groeperen en uit te breiden.

De geïnteresseerden vinden vanaf nu in één overzicht het volgende: een korte toelichting over de functieclassificatie en de lijst met het wegingresultaat van alle betrokken functies in het topkader, met andere woorden de klassenindeling en functieklasse; een korte toelichting over het uitgevoerde marktonderzoek dat aan de aanpassing van de bezoldiging voorafging; de beleidsvisie bij het tot stand komen van de aangepaste bezoldiging; de belangrijkste financiële componenten (jaarsalaris, mandaattoelage, vakantiegeld, eindejaarstoelage, variabel inkomen via de managementtoelage); de ontslagregeling voor het topkader.

U denkt misschien dat er iets is dat het daglicht niet mocht zien en dat werd weggegomd. Ten opzichte van de startversie betekent de aanpassing: een uitbreiding van de toelichting over functieclassificatie en het marktonderzoek; een toevoeging met een toelichting over de beleidsvisie en de ontslagregeling; de namen van de salarisschalen werden aangevuld met de minimum- en maximumbedragen.

Leden van het topkader komen net als andere personeelsleden in aanmerking voor de andere voordelen die op de site worden vermeld. Specifiek voor deze doelgroep bevat die informatie onder meer: "voor topambtenaren: een dienstwagen van de klasse 1".

Elke internetgebruiker vindt via de website de nodige informatie om, de familiale situatie niet meegerekend, via de salarissimulator zeer nauwkeurig de nettobezoldiging te berekenen voor de functies uit het topkader. Sinds het opstarten van de website vindt men ondertussen ook informatie over samenstelling, werking (het

huishoudelijk reglement) en opdracht van het remuneratiecomité van de Vlaamse overheid.

Ik ben ervan overtuigd dat door de gewijzigde aanpak elke geïnteresseerde burger veel toegankelijker, eenvoudiger, gebruiksvriendelijker, transparanter en uitgebreidere informatie vindt over de bezoldiging van het topkader. In combinatie met de werking van een remuneratiecomité en de detailberekeningen via de salarissimulator meen ik dat op het vlak van transparantie de Vlaamse overheid zijn gelijke niet kent. Zeker niet in België. Een studie van de Vlerick Leuven Gent Management School, die op 19 december 2008 de media haalde, heeft dit bevestigd.

Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Van Dijck, ik heb u de reden gegeven waarom de website is aangevuld en aangepast. Ik ga er ook van uit dat hij eenvoudiger, transparanter enzovoort is geworden en dat daar zeker geen andere bedoelingen bij zijn komen kijken.

De heer Kris Van Dijck: Dank u, mijnheer de minister-president, voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Piet De Bruyn tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media, Toerisme, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over het rapport '(on)Zichtbaar holebi' van de dienst Emancipatiezaken

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, collega's, in mei van vorig jaar stelde ik aan uw voorganger, in het kader van zijn bevoegdheid Bestuurszaken, vragen over het welbevinden van holebi's binnen de Vlaamse overheid als werkgever. De concrete aanleiding voor die vraag was het rapport dat werd voorgesteld op initiatie van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding. Dat rapport focuste onder andere op de federale overheid als werkgever. Het resultaat was toch wel verontrustend, vooral wat betreft het holebi-onvriendelijke karakter van de federale overheid.

Uit het antwoord van de minister bleek dat er geen relevante gegevens waren voor de Vlaamse overheid. Hij was dan ook bereid om aan de opdrachthouder Emancipatiezaken te vragen of er nood was aan een dergelijke

studie. De Dienst Emancipatiezaken bestelde een rapport. Dat werd op 16 december 2008 voorgesteld.

Uit het rapport leren we dat een grote meerderheid van de personeelsleden die aan het onderzoek hebben deelgenomen, voorstander is van een grote openheid over de seksuele geaardheid van en onder collega's. Dat is zeer positief. Dezelfde grote meerderheid bevestigt dat de vaststelling van het onderzoek van Vincke met betrekking tot de federale overheid waarnaar ik daarnet verwees, ook geldt voor de Vlaamse overheid, namelijk dat heel wat holebiwerknemers ervoor kiezen om hun geaardheid pas na een zekere periode kenbaar te maken. Dat is uiteraard hun volste recht.

Helaas blijkt dat er binnen de Vlaamse administratie nogal wat negatieve vaststellingen worden gemaakt wat betreft collega's-werknemers van de Vlaamse overheid die zich uiten als zijnde holebi. Dat is verrassend, althans voor mij. De homonegativiteit lijkt daarbij iets groter bij jongere dan bij oudere werknemers.

Ik zal hier niet alle conclusies van het rapport opsommen. We hebben er kennis van kunnen nemen door de publicatie maar ook door een reactie van de minister-president namens de Vlaamse Regering. Daaruit blijkt onder andere dat de thematiek zal worden toegevoegd aan het diversiteitsbeleid dat binnen de administratie van de Vlaamse overheid wordt gevoerd. Mijnheer de minister-president, u hebt ook aangegeven, onder andere in de uitvoering van een resolutie waarin we de Jogjakarta-principes naar voren hebben geschoven, een aantal initiatieven te zullen nemen. Tegen die achtergrond wil ik een algemene vraag stellen.

We hebben kennis kunnen nemen van het rapport, dat vijftien aanbevelingen bevat. Mijnheer de minister-president, hebt u al zicht op die aanbevelingen en hoe evalueert u ze namens de regering?

Welke beleidsinitiatieven zult u nemen om die aanbevelingen, of toch alvast sommige ervan, te implementeren? Op welke termijn zal dit gebeuren? Zijn hiervoor de nodige budgettaire middelen beschikbaar?

Dan is er nog een expliciete vraag. De opdrachthouder Emancipatiezaken pleit voor een versterking van haar team met één medewerker om de nieuwe thematiek die aan haar opdracht werd toegevoegd naar behoren te kunnen uitvoeren. Kan daarop positief worden geantwoord?

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer De Bruyn, u hebt terecht verwezen naar het zeer degelijke rapport met betrekking tot de situatie van homo's, lesbiennes en biseksuelen op de werkvloer van de Vlaamse overheid. Het is een gefundeerd en evenwichtig rapport. U hebt terecht

aangehaald dat veel diensten deze zaken met een open cultuur aanpakken. Het is belangrijk dat wij dit onderstrepen. Op andere plaatsen in de organisatie heerst wel nog een sterke heteronormerende cultuur, zoals men dat mooi zegt. Die uit zich in verbale intimidaties, seksueel getinte scheldwoorden en andere negatieve reacties ten aanzien van holebicollega's. De radio heeft daar toen ook verslag over uitgebracht. Ik wil daar, net zoals u, mijnheer De Bruyn, mijn schouders onder zetten en dit als Vlaamse overheid, die een heel belangrijke voorbeeldfunctie heeft en die als werkgever een heel belangrijke taak heeft, ernstig opnemen. Wij willen een integere werkgever zijn, die op geen enkel vlak discriminatie tolereert, zeker ook niet op dit vlak. Ik sluit mij aan bij wat u in uw vraagstelling heb onderstreept.

Begin december 2008 heeft de Vlaamse Regering, op mijn voorstel, het beleidsthema 'seksuele oriëntatie' toegevoegd aan de taakstelling van de dienst Emancipatiezaken. Dat is al de uitvoering van de eerste beleidsaanbeveling van het rapport.

Door een aanpassing van het Vlaams Personeelsstatuut krijgen contractuele meemoeders binnenkort recht op het equivalent van tien dagen omstandigheids- of vaderschapsverlof. Ik verwacht dat deze regeling in maart 2009 definitief afgerond is. We doen dit in afwachting van een opheffing van deze discriminatie door de federale wetgever. Naar verluidt liggen er wetsvoorstellen klaar voor behandeling in de bevoegde commissie van de federale Kamer. Met deze maatregel is ook de tweede beleidsaanbeveling in uitvoering.

Ik onderschrijf net zoals u, mijnheer De Bruyn, ook de andere maatregelen uit het rapport die pleiten voor meer zichtbaarheid rond dit onderwerp, ter bevordering van een open en respectvolle cultuur. Ik verwacht dat de communicatiemedewerkers hier hun rol zullen spelen. Ik verwacht ook dat de opdrachthouder Emancipatiezaken sensibiliseringsacties ontwikkelt. Leidinggevend in het bijzonder kunnen de toon bepalen in hun teams. Ik verwacht dan ook dat zij preventief optreden en kort op de bal spelen wanneer zich problemen voordoen.

De interne vertrouwenspersonen blijken het thema van seksuele oriëntatie onvoldoende te kennen. Daar is nog heel wat werk te verrichten. Ik wil dat de interne dienst voor preventie en bescherming op het werk ook de gangbare discriminatiegronden, waaronder het thema seksuele oriëntatie, opneemt in zijn klachtenrapportering. Ik zal die opdracht geven aan de leidinggevende van deze dienst.

Op korte termijn werden binnen het departement Bestuurszaken tijdelijke personeelskredieten vrijgemaakt om in een halfijds contractueel dienstverband een stafmedewerker aan te stellen die verdere initiatieven moet nemen. Wij moeten goed onderzoeken welke acties het

dringendst zijn. De dienst Emancipatiezaken moet dit doen in overleg en samenwerking met de personeelsverantwoordelijken, vertrouwenspersonen, leidinggeven- den en personeelsleden. Ik heb voor die deeltijdse staf- medewerker de nodige budgetten vrijgemaakt.

De voorzitter: De heer De Bruyn heeft het woord.

De heer Piet De Bruyn: Dank u, mijnheer de minister- president, voor uw antwoord. De woorden van appreci- atie voor het rapport – “gefundeerd”, “evenwichtig” – zijn terecht. Ook zeer positief vond ik de snelheid waarmee werd gewerkt. Men heeft, binnen het beperkte beschikbare budget, de juiste klemtonen gelegd. Men is tot een bevraging overgegaan waarvan de resultaten ons

inderdaad in staat stellen om, waar nodig, bij te sturen en voort te zetten wat op dit ogenblik al goed loopt. Dit bevestigt ook dat de Vlaamse overheid als werkgever haar functie ernstig wil opnemen in een open geest, waar geen plaats is voor geen enkele vorm van discrimi- natie. Ik kan alleen maar toejuichen dat daarvoor ook de volgende maanden budgetten en mandaten, uiteraard in de mate van het beschikbare, zullen kun- nen worden ingezet. Wij kijken ook uit, wat de andere punten uit de resolutie betreft, naar de tweejaarlijkse rapportering die aan de ministers wordt gevraagd. Dat is stof voor volgende tussenkomsten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.